

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **PERIFERNÍ VIDĚNÍ, zapsaný spolek**, se sídlem Suché 45, Modlany, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) CETIN a.s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, II) CTP Invest, spol. s r. o., se sídlem CTPark Humpolec 1571, Humpolec, III) obec Modlany, se sídlem Modlany 34, Modlany, IV) Severočeská vodárenská společnost a.s., se sídlem Přítkovská 1689/14, Teplice, V) ČEZ Distribuce, a. s., se sídlem Teplická 874/8, Děčín, VI) Obec Rtyň nad Bílinou, se sídlem Rtyň nad Bílinou 34, Rtyň nad Bílinou, VII) PRVNÍ ŽATECKÁ a.s., se sídlem Bžany 92, Bžany, zast. JUDr. Erikou Neumannovou, advokátkou se sídlem Marie Cibulkové 356/34, Praha 4, **VIII) PH-Real a.s.**, se sídlem Krupská 17/29, Teplice, zast. Mgr. Erikem Kolanem, LL.M. Eur., advokátem se sídlem Husova 240/5, Praha 1, IX) "VODA Z TETČIC z.s.", se sídlem Hybešova 178, Tetčice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2022, čj. KUUK/134202/2022, o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení VIII) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 2. 2023, čj. 16 A 39/2022-174,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se z a m í t a j í**.
- II. Žalovaný ani osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud se v této věci věnuje posouzení vlivů na životní prostředí v rámci územního řízení pro rozsáhlý halový komplex PH Park Teplice. Konkrétně se rozsudek vyjadřuje k tomu, zda bylo nutné se ve verifikačním stanovisku EIA věnovat tomu,

že byl záměr doplněn o opěrné zdi (podbetonování), pokud jimi může dojít k významnému negativnímu vlivu na životní prostředí. Dále Nejvyšší správní soud reaguje na postup krajského soudu, který řízení o žalobách odlišných žalobců proti stejnému územnímu rozhodnutí nespojil do jednoho.

I. Vymezení věci

[2] Společnost PH-Real [nyní osoba zúčastněná na řízení VIII)] podala žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „PH Park Teplice“, která se má rozkládat na katastrálních územích Žichlice u Modlan, Malhostice a Velvěty. Stavba se původně měla skládat z 6 hal. V průběhu správního řízení byla vydána všechna potřebná (závazná) stanoviska dotčených orgánů – jedním z nich byl i orgán příslušný k vydání závazného stanoviska o posuzování vlivů záměru na životní prostředí (tzv. stanovisko EIA, dále též „původní stanovisko“).

[3] Městský úřad Teplice dne 15. 6. 2021 rozhodl podle § 79 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), o umístění shora výše vymezené stavby (rozhodnutí čj. MgMT/065594/2021). V rámci různých procesních postupů nakonec došlo před vydáním územního rozhodnutí k několika změnám v projektu a jeho dokumentaci.

Společnost PH-Real projekt doplnila o opěrné zdi. Ty mají být umístěny pod halami, jelikož bez nich by stavba na nerovném terénu byla příliš komplikovaná.

[4] Před rozhodnutím o umístění stavby si magistrát vyžádal tzv. verifikační stanovisko EIA od odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného podle § 9a odst. 6 a 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí) (dále též „verifikační stanovisko“). Podle verifikačního stanoviska byly opěrné zdi do projektu přidány a nebyly součástí původního posouzení vlivů na životní prostředí. Uvádí nicméně, že jejich přidání nemá žádný negativní vliv na životní prostředí a že není nutné posouzení EIA dělat znovu. Magistrát poté vydal územní rozhodnutí.

[5] Někteří účastníci řízení podali proti územnímu rozhodnutí odvolání. Namítali v něm mj. i nezákonnost původního a verifikačního stanoviska EIA, která sloužila jako podklad pro vydání tohoto rozhodnutí. Ve vztahu k opěrným zdem odvolatelé namítali, že se stavba oproti původnímu záměru změnila výrazně, že bude vyšší a že se celkově změní její charakter. Současně se společnost PH-Real v průběhu odvolacího řízení rozhodla upustit od stavby jedné z hal. Žalovaný si před rozhodnutím o odvolání vyžádal u Ministerstva životního prostředí potvrzení verifikačního stanoviska EIA (dále též „potvrzující stanovisko“). Ministerstvo potvrzující stanovisko vydalo a v části o opěrných zdech odkázalo na vypořádání ve verifikačním stanovisku s tím, že s odůvodněním souhlasí. V návaznosti na to žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zrušil prvostupňové rozhodnutí v části, která se týkala odebrané haly, a v této části řízení zastavil. Několika výroky přidal a upravil číslování podmínek, které pro územní rozhodnutí vyplynuly ze závazných stanovisek. Ve zbytku pak prvostupňové rozhodnutí ponechal beze změn. Společnost PH-Real tedy získala rozhodnutí o umístění stavby.

[6] Do celého správního řízení se aktivně zapojila řada účastníků (někteří se později stali osobami zúčastněnými na řízení před soudem) – přes společnosti poskytující síťové připojení

pokračování

a obce, na jejichž území má stavba stát, až po ekologické spolky. V rámci odvolání a později i soudního řízení někteří z nich opakovaně (jako jednu z mnoha) námitek uváděli, že přidání opěrných zdí odporuje podmínkám původního stanoviska EIA. To požadovalo větší zapuštění hal, osázení zelení a také vytvoření valů ze zeminy. Tím, že se ale haly podbetonují, dojde k vizuálnímu zvětšení hal a také nebude možné zmenšit dopady do krajinného rázu tak efektivně, jak požadovalo původní stanovisko. Přidání opěrných zdí je tedy zásadní změnou projektu.

[7] Pro úplnost lze dodat, že současně probíhala také další, více či méně související, řízení před správními soudy. Žalobu proti stejnému územnímu rozhodnutí podala také obec Modlany [osoba zúčastněná na řízení III)], kterou Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl rozsudkem z 6. 2. 2023, čj. 141 A 39/2022-196 (řízení o kasační stížnost proti tomuto rozsudku je u NSS vedeno pod sp. zn. 10 As 39/2023). V mezidobí také zmíněná obec změnila svůj územní plán tak, že již nebylo možné stavět na pozemcích, kde má areál stát. Společnost PH-Real podala návrh na zrušení změněného územního plánu, kterému krajský soud vyhověl a územní plán zrušil rozsudkem z 23. 5. 2023, čj. 40 A 2/2023-77 (kasační stížnost proti tomuto rozsudku NSS zamítl rozsudkem z 13. 8. 2024, čj. 10 As 209/2023-42).

II. Rozhodnutí krajského soudu

[8] Proti rozhodnutí žalovaného (jehož podkladem jsou verifikační i potvrzující stanovisko) se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Ten v záhlavím označeném rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Shledal nepřezkoumatelnost potvrzujícího závazného stanoviska pro nedostatek důvodů. Žalobce prvotně přímo v žalobě uplatnil čtyři okruhy námitek – nezákonnost verifikačního stanoviska; nezákonnost potvrzujícího stanoviska; nesprávnost procesního postupu správních orgánů poté, co společnost PH-Real vzala žádost o územní rozhodnutí v části zpět; a chybějící řádné vyhodnocení dopadů na životní prostředí tím, že byla z projektu vypuštěna jedna hala. Postupně ve vyjádřeních žalobce doplňoval argumentaci o další procesní pochybení různých správních orgánů během celého územního řízení. Krajský soud nejprve oddělil tyto další žalobní námitky, které byly uplatněny opožděně. Co se týká shora vymezených čtyř okruhů námitek, krajský soud shledal většinu nedůvodnou, dal však žalobci za pravdu v tom, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná, protože jsou založena na nepřezkoumatelném závazném stanovisku.

[9] Konkrétně krajský soud uzavřel, že verifikační stanovisko i potvrzující stanovisko dostatečně nereflktují změnu dokumentace pro navazující řízení, do které byly oproti původní dokumentaci zahrnuty opěrné zdi. Stanoviska nijak neposoudila, zda a jakým způsobem by přidání těchto stěn negativně ovlivnilo životní prostředí. Krajský soud přiložil do textu rozhodnutí nákresy hal doplněné o opěrné zdi a dovodil, že se kvůli nim celková výška hal pohledově i objektivně zvýší. Původní stanovisko požadovalo, aby byla přijata opatření ke snížení pohledové výšky hal. Jelikož se závěr verifikačního stanoviska nijak nevěnuje této změně v dokumentaci, je stanovisko nepřezkoumatelné. Jediným úkolem verifikačního stanoviska je ověřit, že se projekt od původního posouzení vlivů na životní prostředí nezměnil natolik, že by měl nyní významně negativní vliv na životní prostředí. Proto bylo nutné zabývat se při vydání verifikačního stanoviska výraznou změnou záměru o opěrné zdi, a konkrétně ve vztahu k této změně řešit, zda v důsledku tohoto zvýšení nedoznal záměr takových změn, které by mohly mít významný negativní vliv na životní

prostředí. Podle krajského soudu sice verifikační stanovisko uvádí, že tomu tak není, nicméně jeho odůvodnění zcela postrádá jakékoli úvahy o tom, jak k tomuto závěru dospěl. Chybějící odůvodnění nebylo doplněno ani v rámci odvolacího řízení.

[10] Krajský soud si byl vědom, že o stejném rozhodnutí žalovaného rozhodoval už jiný senát téhož soudu. Uznal, že výsledek obou rozsudků je odlišný; zatímco senát 141 A žalobu obce Modlany zamítl, v nynějším rozsudku krajský soud žalobě vyhověl. To vysvětlil tím, že ve druhém řízení žalobce uplatnil jiné námitky, a bylo proto postaveno na jiném rozsahu přezkumu. Závěry jiného senátu proto nebyl krajský soud v tomto ohledu vázán.

III. Obsah kasačních stížností a dalších vyjádření

[11] Proti rozsudku krajského soudu podali kasační stížnosti žalovaný (stěžovatel) a osoba zúčastněná na řízení VIII) společnost PH-Real (stěžovatelka).

Kasační stížnosti

[12] **Stěžovatelka** předně nesouhlasí s tím, že se od vydání původního stanoviska EIA významně změnil projekt. Krajský soud hodnotil technickou otázku, nikoliv otázku právní. V důsledku toho nesprávně posoudil, jak vysoké haly opravdu budou po přidání opěrných zdí. Projektová dokumentace totiž obsahuje také kóty, které je nutné porovnat před a po změně projektu, nikoliv pouze vizuální znázornění hal a opěrných zdí. Pokud by krajský soud udělal takové porovnání, zjistil by, že se přidáním opěrných zdí výška hal nezmění. To stěžovatelka dokládá i srovnávací tabulkou výškových hodnot hal před a po přidání opěrných zdí. Důležité je tedy kótování, nikoli nákresy konkrétních řezů stavbou. Navíc podpurné zdi měly být součástí projektu již od počátku, pouze nemusely být v prvotní fázi rozpracované. Stěžovatelka také podotýká, že původní stanovisko EIA formulovalo pouhé doporučení na větší zapuštění hal, nikoli pevně danou podmínku. Větší zapuštění by bylo neekonomické a těžko proveditelné vzhledem k podloží. Kvůli velké zátěži na výkopy a odvozu zeminy by bylo ve svém důsledku i neekologické (první námitka).

[13] Nesouhlasí ani s procesním postupem krajského soudu. Řízení o žalobách PERIFERNÍHO VIDĚNÍ a obce Modlany měla být spojena. Došlo k tomu, že každý ze senátů krajského soudu rozhodl odlišně, přestože se oba zabývaly stejnými námitkami, a zároveň se zvyšovaly náklady všech zúčastněných na vedení paralelních soudních sporů. Námitka nepřezkoumatelnosti verifikačního stanoviska se u senátu 141 A vyskytla taky. Tím, že ji nyní krajský soud posoudil jinak, porušil zásadu věci již jednou rozsouzené, a navíc ještě v neprospěch stěžovatelky (druhá námitka).

[14] Stěžovatelka též připomíná zásadu proporcionality a namítá, že bylo zasaženo do jejích práv nabytých v dobré víře. Do projektu již investovala desítky miliónů, řízení trvá přes 5 let. Do projektu musí investovat i jiné subjekty (např. investice společnosti ČEZ Distribuce, a.s., budou také v řádech miliónů korun). Navíc obec Modlany ihned po vydání územního rozhodnutí změnila územní plán tak, že jsou stěžovatelčiny pozemky již nezastavitelné. Pokud by tedy nyní bylo územní rozhodnutí zrušeno, nemá možnost již územní povolení ke stavbě získat. Všechny tyto okolnosti svědčí proti tomu, aby bylo územní rozhodnutí zrušeno pro drobnou nepřezkoumatelnost jednoho závazného stanoviska. U tak velkých a rozsáhlých povolení podle stavebního zákona se počítá s tím, že odůvodnění rozhodnutí nebude dokonalé a vyskytnou se v něm drobné chyby. Stěžovatelka

pokračování

navíc neměla možnost text odůvodnění rozhodnutí nijak ovlivnit. Zrušení územního rozhodnutí je proto nepřiměřené (třetí námitka).

[15] **Stěžovatel** nejprve tvrdí, že krajský soud se v bodech 68 a 69 napadeného rozsudku dopustil nepřesnosti a neporozuměl odborně-technickým otázkám v projektové dokumentaci. Z toho důvodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. V projektové dokumentaci bylo nutné sledovat kóty u náčrtů staveb. Pokud by krajský soud sledoval tento parametr, a ne pouze obrazové doplnění dokumentace, viděl by, že se celková výška hal nijak nezměnila. Stěžovatel, stejně jako stěžovatelka přiložil ke kasační stížnosti tabulky, které ukazují srovnání výšky hal před a po přidání opěrných zdí. Údaje zůstaly nezměněné a u jedné haly se dokonce snížily. Krajský soud navíc v rozsudku použil jako příklad obrázky, které považoval za podélné řezy halou, nicméně se jednalo o řezy příčné. Stěžovatel především zdůrazňuje, že řezy budou u každé haly a také z každého úhlu vypadat jinak. Není tedy možné na základě jednoho příkladu hodnotit výšku všech hal. Tak či tak je ale mylný závěr krajského soudu, že se vůbec výška jakékoliv z hal zvýšila. Proto se správní orgány ve verifikačním stanovisku výškou hal vůbec zabývat nemusely, jelikož se oproti původní dokumentaci nijak nezměnila. Nadto se ale jak verifikační stanovisko, tak i potvrzující stanovisko s přidáním opěrných stěn vypořádaly a uvedly, že stavba takového rozsahu v nerovném terénu se očividně bez úpravy povrchu neobejde. Není to tedy tak, že by úvahy o opěrných stěnách ve verifikačním stanovisku naprosto chyběly a podle stěžovatele jsou i dostatečné (první námitka).

[16] Stěžovatel **naráží** také na procesní postup krajského soudu. Upozorňuje, že v rozsudku senátu 141 A se také řeší otázka opěrných zdí a je vyřešena opačně. Zmiňuje též změnu územního plánu a momentální nemožnost zastavění území, kde mají haly stát (druhá námitka).

Vyjádření

[17] Ke kasačním stížnostem se vyjádřila předně **osoba zúčastněná na řízení IX**). Co se týká kasační stížnosti stěžovatelky a její první námitky, připouští, že se mohl krajský soud dopustit chyby při kalkulaci výšky hal a pohledu skrze jednotlivé řezy. To ovšem nic nemění na závěru, že je verifikační stanovisko nepřezkoumatelné. S druhou námitkou stěžovatelky souhlasí v tom, že postup krajského soudu při vedení dvou paralelních řízení o žalobách byl nelogický. Oba rozsudky krajského soudu by proto měly být zrušeny a rozhodovat by měl některý jiný (dosud nezapojený) senát. Nicméně senát 141 A se otázce změny stavby o opěrné zdi nevěnoval, jelikož tato námitka v jeho řízení nebyla vznesena v žalobě včas. Rozsudky si proto v této otázce neodporují. Ke třetímu okruhu námitek stěžovatelky osoba zúčastněná na řízení IX) uvádí, že územní řízení bylo zdlouhavé a opakovalo se na několika stupních kvůli zavinění samotné stěžovatelky, jelikož neměla v pořádku podklady k vydání rozhodnutí. Celková délka správního řízení tedy není jen vinou osob zúčastněných na řízení. Navíc stěžovatelka napadla u správních soudů v jiném řízení také změnu územního plánu. Není proto pravda, že by neměla kvůli zrušení nynějšího územního rozhodnutí už možnost získat nové. Nepřezkoumatelnost verifikačního a potvrzujícího stanoviska není jen drobnou vadou, kterou by bylo možné přejít. Výsledek rozsudku krajského soudu je kumulací více pochybení v průběhu celého správního řízení. Naopak senát 141 A se nechal moc ovlivnit ekonomickými argumenty. Soudy musí pečlivě vyvažovat zájmy jak obce, která žalobu

podala v zájmu občanů na kvalitě životního prostředí a zájmy stěžovatelky, která sleduje zájmy na ekonomickém zisku.

[18] **Žalobce** se vyjádřil ke kasační stížnosti stěžovatele i stěžovatelky. Ke stěžovatelově první námitce uvedl, že nadmořská výška podlahy možná mohla po změnách projektu zůstat stejná, ale to nebylo předmětem sporu. Problém tkví v tom, že celá část stavby SO.19 *Opěrné stěny* nebyla součástí dokumentace, když záměr procházel plným posouzením dopadů na životní prostředí. To, že bude celý areál postavený na vybetonovaných plochách výrazně mění jeho charakter, jeho prostorové vnímání a celkový zásah do okolní krajiny. Vzhledem k tomu, že podmínka původního stanoviska požadovala, aby byla stavba odstíněná vysázením zeleně, bude těžké ji splnit, a pokud vůbec bude splnitelná, pak především mnohem méně efektivně. Podmínky původního stanoviska EIA stanovovaly změnu *viditelných* výšek hal pomocí vytvoření valů z přebytečné zeminy, k tomu ale nyní nedojde a stavba tak bude působit až o 5 metrů vyšší. Podle žalobce tedy v tomto případě nejde o nadmořskou výšku hal, ale o jejich viditelnost jako celku vzhledem ke krajinnému rázu. Nynější verze plánovací dokumentace podmínky původního stanoviska nereflektuje. Svá tvrzení žalobce doplňuje o řadu fotokopií nákrešů z původní projektové dokumentace a textu (všech) závazných stanovisek EIA. Poukazuje také na znalecký posudek, který si nechala vyhotovit již v roce 2021 obec Modlany a který má prokazovat, že stavba bude mít kriticky negativní vliv na krajinný ráz. Konečné územní rozhodnutí podle žalobce nerespektovalo závazné podmínky, které byly ve všech postupně vydaných stanoviscích EIA uvedeny. Jednalo se ovšem o podmínky, ze kterých si žalovaný nemohl vybírat a všechny musel do výroku územního rozhodnutí zahrnout. Územní rozhodnutí je také v rozporu s územními plány obcí Modlany a Rtyň nad Bílinou, především s regulativy ohledně výšky budov. V reakci na kasační stížnost se žalobce opět zabývá posouzením změny projektu o opěrné zdi. Je přesvědčen, že došlo k významné změně stavby, která zcela mění její charakter a bylo nutné se s touto změnou se verifikačním a potvrzujícím stanoviskem vypořádat. Nakonec žalobce reaguje na třetí námitku stěžovatelky, tedy proporcionalitu zásahu do jejích práv nabytých v dobré víře. Popisuje, jaké kroky již několik let stěžovatelka činí a je toho názoru, že měla možnost podklady pro rozhodnutí upravovat a doplňovat několikrát. Proto by jí už neměly být povoleny další úlevy.

[19] **Stěžovatelka** reagovala na obě vyjádření. Opakuje, že jen nadmořská výška hal byla stěžejním důvodem, na kterém krajský soud postavil svůj rozsudek. Větší zapuštění hal do terénu bylo pouze doporučení, nikoli podmínka původního stanoviska EIA. Opěrné zdi v původní dokumentaci materiálně existovaly, pouze tak nebyly pojmenovány a formálně je dokumentace nezmiňovala. Žalobce nemá dostatečné odborné vzdělání k tomu, aby hodnotil nákresey v projektové dokumentaci. Poznámky žalobce o územním plánu nejsou vzhledem k řízení o této kasační stížnosti relevantní. K vyjádření osoby zúčastněné na řízení IX) ještě navíc stěžovatelka doplnila, že potvrzující stanovisko bylo obsáhlé a dostatečně odůvodněné. Stěžovatelka zdůrazňuje, že s ní osoba zúčastněná na řízení IX) souhlasí ohledně nevhodného procesního postupu krajského soudu. Nakonec se stěžovatelka ohrazuje, že by její chování přispívalo k délce územního řízení – osoba zúčastněná na řízení IX) ve vyjádření úmyslně lže. Stěžovatelka pořád jedná v dobré víře, i když obce a spolky vyjadřují trvalý odpor. Ohrazuje se i vůči tomu, že by svůj záměr prosazovala silou; stavba bude ekologicky jedna z nejpříznivějších v regionu.

pokračování

[20] **Osoba zúčastněná na řízení IX)** znovu zareagovala na obě repliky stěžovatelky. Trvá na tom, že změna ze zemních valů na opěrné zdi je zásadní změna projektu. I pokud by úvahy krajského soudu ohledně příčných a podélných řezů byly mylné, verifikační stanovisko je stále nepřezkoumatelné. To, že původní stanovisko směšuje slova podmínka a doporučení není relevantní, protože jeho výroková část je pro konečné územní rozhodnutí závazná.

[21] **Žalobce** pak v dalším vyjádření zdůraznil, že verifikační stanovisko se nijak nezabývalo rozporem původního stanoviska a nové projektové dokumentace, která přidala opěrné zdi. Jelikož v dokumentaci stěny původně nebyly, tak nemohly být ani součástí prvotního posouzení. K nedostatečné odbornosti krajského soudu pro posouzení příčných řezů ve stavebních nákresech žalobce uvádí, že k jejich vyhodnocení postačí základní znalost geometrie a že minimálně jeden z nich je chybný. Měl být proveden důkaz znaleckým posudkem, který v průběhu řízení žalobce navrhoval a že je to naopak stěžovatelka, kdo předkládá tendenční podklady. Pro dokreslení udává, že v Ústeckém kraji nebylo za posledních 5 let vydáno žádné negativní stanovisko EIA. Stěžovatelka nikdy neměla zájem na dohodě s obcí, ale dopouštěla se spíše nátlaku skrze dopisy adresované jednotlivým zastupitelům.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Žádné takové vady neshledal.

[23] Kasační stížnosti nejsou důvodné.

[24] Obě kasační stížnosti rozvíjejí své argumenty do různé hloubky, nicméně jak je ze shora provedené reprodukce zřejmé, v jádru věci se na dvou ze tří námitek shodují. Nejvyšší správní soud bude pro systematickост nejprve reagovat na námitku obou stěžovatelů týkající se procesního postupu krajského soudu (druhá námitka stěžovatelky a první námitka stěžovatele; **část IV.A**), poté na námitku obou stěžovatelů mířící na to, jak krajský soud zhodnotil vliv opěrných stěn na výšku budov (první námitka stěžovatelky a druhá námitka stěžovatele; **část IV.B**) a nakonec se soud bude věnovat (třetí) námitce stěžovatelky ohledně narušení její právní jistoty (**část IV.C**).

IV. A Nespojení řízení o žalobách není vada, která by způsobila nezákonnost rozsudku krajského soudu

[25] První námitka, kterou uplatnili oba stěžovatelé, je procesního rázu. Spočívá v tom, že krajský soud měl spojit řízení o dvou žalobách různých žalobců proti témuž územnímu rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že možnost spojení věcí směřujících proti témuž rozhodnutí ke společnému projednání zákon výslovně předpokládá (§ 39 odst. 1 s. ř. s.). Už samotný text zákona však napovídá, že se jedná o *možnost* předsedy senátu a nikoliv povinnost, kterou musí v každém případě splnit. Spojení věcí má vést k vyšší efektivitě, hospodárnosti a rychlosti řízení a také ke snížení nákladů na vedení řízení (rozsudek NSS z 30. 4. 2008, čj. 1 Afs 15/2008-100, část IV/a).

[26] Stěžovatelům je třeba dát za pravdu, že právě věci týkající se stavebního nebo územního rozhodování jsou typickými příklady, ve kterých by spojení řízení bylo namístě. Právě zde totiž často dochází jediným rozhodnutím k úpravě individuálních veřejných subjektivních práv více účastníků (usnesení rozšířeného senátu NSS z 9. 6. 2022, čj. 2 As 347/2019-81, č. 4368/2022 Sb. NSS, body 38-41). Proto je vhodné i o případných žalobách proti těmto rozhodnutím rozhodovat společně (viz Kühn, Z., Kocourek, T., a kol.: *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019 – komentář k § 39, str. 300). To však neznamená, že by nevhodné (ne)spojení věcí způsobilo samo o sobě nezákonnost napadeného rozsudku. I když tedy postup krajského soudu nebude z hlediska spojení věcí optimální, neznamená to, že by se v důsledku toho jednalo o vadu vedoucí k nezákonnosti konečného rozsudku. Důležité totiž je, aby krajský soud obsáhl celou žalobní argumentaci, a tedy aby reagoval na všechny uplatněné námitky v daných řízeních (rozsudek NSS čj. 1 Afs 15/2008-100, část IV/a; stejně tak výše odkazovaný komentář, str. 301). Zároveň je samozřejmě namístě, aby krajský soud vědomě pracoval s tím, že je zde jiné rozhodnutí (dalšího) jeho senátu týkající se stejné věci a vysvětlil, proč se od něj odlišuje (rozsudek NSS z 27. 3. 2024, čj. 8 As 136/2022-64, bod 39).

[27] Jestliže se krajský soud rozhodne postupovat ve věcech žalob proti těmto rozhodnutím odděleně, musí předně dbát na to, aby případně nerozhodoval o již zrušeném správním aktu. Pokud by totiž jeden senát napadené správní rozhodnutí zrušil a později by jiný senát krajského soudu žalobu proti stejnému rozhodnutí zamítl, posuzoval by již neexistující správní rozhodnutí. V tom případě by ale nebyly splněny podmínky pro vedení řízení a druhá žaloba by musela být odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (rozsudek NSS z 20. 3. 2008, čj. 1 As 21/2007-272).

[28] Taková situace však v nynějším případě nenastala a krajský soud dodržel požadavky vyplývající z výše uvedené judikatury. Zareagoval na všechny námitky žalobce uplatněné v tomto řízení a se všemi se vypořádal. Nakonec, žádný ze stěžovatelů v kasačním řízení ani nenamítá, že by odůvodnění krajského soudu bylo neúplné a opominulo některý z žalobních bodů. Zároveň nedošlo k situaci, která je popsána v rozsudku čj. 1 As 21/2007-272. Výsledek obou řízení před krajským soudem totiž přišel v opačném pořadí, než které je třeba považovat za nezákonné – první rozsudek byl zamítavý a až ten druhý, nyní přezkoumávaný, zrušil správní rozhodnutí. V době rozhodování krajského soudu tedy přezkoumávané rozhodnutí správních orgánů existovalo a krajský soud v nyní napadeném rozsudku nepochybil. Současně s tím krajský soud vysvětlil, proč rozhodl jinak, než jeho jiný senát (uplatněné námitky se odlišovaly a rozsah obou žalob se nepotkával).

[29] Aniž by Nejvyšší správní soud v tomto řízení věcně přezkoumával rozsudek krajského soudu čj. 141 A 39/2022-196, lze odkázat na jeho pasáže, které se o opěrných zdech zmiňují a na které odkazují i stěžovatelé (body 140 a 202 rozsudku čj. 141 A 39/2022-196). Tyto body senát 141 A vždy uvádí slovy o tom, že daná námitka byla buď uplatněna opožděně po lhůtě pro podání žaloby a/nebo že ji uplatnil někdo jiný než žalobce, i když sám žalobu podat mohl. V obou situacích krajský soud vysvětluje, že se námitkami nebude věcně zabývat. Všechny další úvahy, které ohledně opěrných zdí senát 141 A vede, rozvádí pouze nad rámec závazné části odůvodnění (bod 140: „*Nadto po věcné stránce soud konstatuje, že...*“ a bod 202: „*Toliko nad rámec potřebného odůvodnění soud uvádí, že...*“), jedná se proto o tzv. *obiter dictum*. Takto vyslovený názor jiného senátu je za daných okolností mimo rámec samotného soudního přezkumu (rozsudek NSS z 15. 12. 2022, čj. 8 As 182/2021-31, bod

pokračování

22) a tím spíše nemůže být závazný pro řízení jiné. Z toho důvodu nyní přezkoumávaný rozsudek není nezákonný, i když v něm krajský soud dospěl k jinému závěru než jeho jiný senát. I pokud by se ale krajský soud v nynější věci odůvodněně a argumentačně podloženým způsobem odchýlil od řádně vysloveného (závazného) odlišného právního názoru jeho jiného senátu v jiném řízení, byl by takový kvalifikovaný jiný právní názor přípustný (rozsudek NSS z 20. 5. 2024, čj. 9 As 66/2023-72, bod 34).

[30] Z těchto důvodů námitka stran procesního postupu krajského soud není důvodná.

IV.B Krajský soud správně dovodil nepřezkoumatelnost verifikačního stanoviska EIA

[31] Druhý argument stěžovatelů, hmotněprávní, je postavený na tom, že krajský soud špatně vyhodnotil projektovou dokumentaci a v návaznosti na to jeho závěry nemohou obstát.

[32] Nejvyšší správní soud v tomto ohledu uznává, že hodnocení vysoce odborných otázek nemá tvořit jádro činnosti správních soudů, a za určitých okolností je správním soudům dokonce zapovězeno (jejich zodpovězením má případně pověřit soudního znalce; rozsudky NSS z 28. 2. 2023, čj. 8 Afs 199/2021-90, bod 20; či ze 17. 1. 2013, čj. 7 As 165/2012-22). Na druhou stranu však v sobě přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu začasté zahrnuje právě i hodnocení závěrů odbornějšího charakteru, přičemž zjevné pochybnosti o správnosti odborných východisek či dostatečnosti podkladů mohou soudu vyplynout i bez znaleckého posouzení. Rozlišení toho, kdy již správní soud nemůže odborné závěry správního orgánu bez znaleckého posouzení sám hodnotit, je jen obtížně zobecnitelné a bude se vždy odvíjet od konkrétních okolností věci a především podoby (obsahu) uplatněných námitek. Krajský soud v odůvodnění nyní napadeného rozsudku dospěl k závěru, že postavením opěrných zdí „*dochází nejen k pohledovému, ale i objektivně skutečnému zvýšení*“ plánovaných hal (bod 69 rozsudku). Tento jeho závěr stěžovatelé v kasačních stížnostech shodně zpochybňují. Vyjasnění toho, zda se v dané věci již jednalo o vysoce odborný závěr, k němuž (ne)byl krajský soud příslušný, případně zda jde o odborný závěr chybný, však není pro danou věc významné.

[33] V této souvislosti musel Nejvyšší správní soud nejprve vyjasnit, zda zmíněná pasáž odůvodnění o výšce hal a její (věcné) hodnocení (body 68 a 69 napadeného rozsudku) není v rozporu s tím, že krajský soud nakonec dospěl k nepřezkoumatelnosti územního rozhodnutí a jeho závazných stanovisek (body 59, 69 a 75 napadeného rozsudku). Srozumitelností napadeného rozsudku se totiž Nejvyšší správní soud musí zabývat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je mj. soudní rozhodnutí, jehož odůvodnění je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl (rozsudek NSS z 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25). Přestože by se tedy závěry krajského soudu mohly jevit vnitřně rozporné (na jedné straně poukazuje na nedostatečné odůvodnění verifikačního a potvrzujícího stanoviska, na druhé straně se změnou záměru sám věcně zabývá), neshledal Nejvyšší správní soud za nutné zrušit rozsudek pro nesrozumitelnost. Především je vždy podstatné, aby ze zrušujícího rozsudku krajského soudu byl zřejmý právní názor, jímž je žalovaný propříště vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[34] Tento předpoklad je podle Nejvyššího správního soudu v projednávané věci splněn. Krajský soud v závěru rozsudku výslovně jako zrušující důvod uvedl § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost. Ani z kontextu odůvodnění rozsudku pak nelze dovozovat, že by krajský soud zavázal správní orgány v tom, k jakému výsledku mají v rozhodnutí (závazných stanoviscích) dospět. Části odůvodnění krajského soudu o nákresech z projektové dokumentace a z nich dovozené nové výšce hal proto nelze s ohledem na další jednoznačné závěry rozsudku vnímat tak, že by důvodem zrušení rozhodnutí stěžovatele měla být jeho nezákonnost (věcná nesprávnost). V předchozím odstavci citovaná věta z rozsudku krajského soudu nic nemění na jeho celkovém závěru o tom, že jsou verifikační a potvrzující stanovisko jako závazný podklad pro napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Když krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nehodnotil tím věcnou správnost vyhodnocení vlivů na životní prostředí, ale nedostatky odůvodnění verifikačního a potvrzujícího stanoviska. Krajský soud jasně uvedl, že stavebně odborný názor správních orgánů nikterak nezpochybňuje. Nicméně, původní stanovisko kladlo určité podmínky k zasazení hal do terénu a nyní mají být haly podepřeny betonovými zdmi. Verifikační a potvrzující stanoviska proto měla vysvětlit, proč taková změna oproti původnímu záměru není zásadní. Takové úvahy se ale z obou těchto stanovisek nelze dozvědět (bod 75 napadeného rozsudku).

[35] Se závěrem krajského soudu o nepřezkoumatelnosti verifikačního a potvrzujícího stanoviska se Nejvyšší správní soud ztotožnil. I přes případná pochybení krajského soudu v rámci jeho výchozích (odborných) úvah by proto i sám musel správní rozhodnutí zrušit, jelikož jejich přezkoumatelnost má povinnost zkoumat z úřední povinnosti dle § 109 odst. 4 s. ř. s. (pokud by krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zatížil by tím sám svůj rozsudek nepřezkoumatelností; rozsudek NSS z 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91).

[36] Aby bylo rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné, musí být z jeho odůvodnění zřejmé, proč považuje námitky účastníka za nedůvodné, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Pokud správní rozhodnutí obsahuje pouhý obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť zcela chybějí důvody, o které se opírá (rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71).

[37] Právě takové obecné odkazy bez bližšího vysvětlení obsahovala potvrzující i verifikační stanoviska (na kterých je napadené územní rozhodnutí vystavěno). Z původního stanoviska již vyplývaly podmínky, které bylo nutné splnit a některé z nich se týkaly právě viditelnosti hal a jejich umístění v krajinném rázu – vytvoření valů ze zeminy či osázení zelení. Stěžovatelka namítá, že již původní stanovisko opěrné zdi zmiňovalo (na str. 6). Takovou zmínku tam sice lze nalézt, ale v kontextu úplně jiné části stavby, a to navíc pouze v jedné větě. Původní stanovisko obsahovalo část podmínek o vysázení zeleně a zmiňovalo, že případně bude vysázena i okolo opěrné zdi jedné z hal. Nejedná se tedy o úplné posouzení vlivu opěrných zdí na životní prostředí. K posouzení vlivu opěrných zdí na životní prostředí v první fázi řízení totiž ani objektivně nemohlo dojít. V původní projektové dokumentaci

pokračování

předložené k vydání původního stanoviska ještě opěrné zdi neexistovaly, doplněny byly až v rámci změny záměru v odvolacím řízení.

[38] Proto bylo nutné, aby se s touto změnou záměru příslušné orgány v dalším řízení vypořádaly. Z verifikačního závazného stanoviska toho ale o nově přidaných opěrných stěnách a jejich potenciálnímu vlivu na životní prostředí mnoho neplyne. Stanovisko v prvotním shrnutí přiznává, že opěrné stěny v původní dokumentaci uvedeny nejsou (str. 3 verifikačního stanoviska). V další části textu nadto dodává, že již v původním posouzení byla výška budov a její zásah do krajinného rázu hodnocen jako středně silný až silný. Když pak ale stanovisko v textu dále na tuto změnu projektu reaguje, bez dalšího pouze konstatuje, že přidání opěrných zdí nemá významný negativní vliv na životní prostředí.

[39] Stejně tak žádné relevantní úvahy o doplnění opěrných zdí neobsahuje ani potvrzující stanovisko. To pouze bez jakéhokoliv přidaného odůvodnění odkazuje na verifikační stanovisko a souhlasí s ním. U potvrzujícího stanoviska, které bylo vydáno k odvolání účastníků, je chybějící reakce ještě problematičtější. Již v odvoláních totiž účastníci výslovně poukazovali nejenom na výšku opěrných zdí (a tím i hal), ale i na to, že se postavením hal do roviny změní celý charakter stavby, její viditelnost a prostorové vnímání celého komplexu. Ministerstvo tedy mělo na tyto výslovné námitky odpovídajícím způsobem reagovat a vysvětlit ve svém potvrzujícím stanovisku, proč se nadmořská výška hal s opěrnými zdmi nezmění a případně proč se nemění charakter stavby a její zásah do krajinného rázu apod.

[40] Je třeba zdůraznit, že jedinou problematickou otázkou verifikačního a jej potvrzujícího stanoviska nebylo pouze to, že by se s přidáním opěrných zdí změnila nadmořská výška hal. Spor byl i o to, že opěrné zdi mohly samy o sobě potenciálně změnit charakter staveb a zasáhnout do krajinného rázu. Na to totiž již v odvolacích námitkách týkajících se verifikačního stanoviska účastníci řízení také upozorňovali. Závěr obou stanovisek byl ale takový, že i přes změnu záměru, která dříve v dokumentaci nebyla zpracována a která přímo souvisí s podmínkami už dříve stanovenými v posouzení EIA, není natolik zásadní, aby měla jakýkoliv vliv na hodnocení vlivu na životní prostředí. K tomuto závěru však neobsahují žádné důvody či bližší úvahy. Jak uzavřel krajský soud, a s tímto závěrem Nejvyšší správní soud plně souhlasí, vypořádání těchto námitek v potvrzujícím verifikačním stanovisku zcela chybí (bod 75 napadeného rozsudku).

[41] Takové strohé (či až neexistující) odůvodnění jde ovšem proti smyslu a účelu vypracovávání verifikačního stanoviska EIA. Tento institut slouží k ověření toho, zda záměr, k němuž bylo dříve vydáno stanovisko EIA, je shodný se záměrem, který je předmětem navazujícího řízení, a zda u něj nedošlo ke změnám, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí (rozsudek NSS ze 17. 12. 2021, čj. 1 As 236/2018-86, č. 4292/2022 Sb. NSS, bod 47; či z 22. 5. 2024 čj. 10 As 182/2022-211, bod 33). Verifikaci lze rozdělit do dvou kroků, kterými jsou faktické ověření změn záměru na základě zákonem stanovených podkladů (*coherence check*) a vydání závazného stanoviska k ověření změn záměru, tzv. verifikačního stanoviska (*coherence stamp*). Verifikace se provádí u každého záměru bez ohledu na dobu vydání stanoviska, soustředí se na případné změny záměru a verifikační stanovisko se vydává samostatně pro každé navazující řízení (Dvořák, L. *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016 – komentář k § 9a odst. 6, dostupný v ASPI).

[42] Verifikace tedy spočívá v ověření shody mezi záměrem posuzovaným procesem EIA a tímtež záměrem v podobě, která je předmětem navazujícího řízení. Poskytuje dodatečný nástroj bránící provádění takových změn, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, a přitom nebyly posouzeny ve fázi EIA (rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2024, čj. 9 As 277/2023-53, body 41-43; či čj. 10 As 182/2022-211, bod 34). Aby bylo možné verifikační stanovisko vydat, není nutné, aby zůstal záměr naprosto beze změn, ale stále musí vyhovovat dřívějšímu posouzení EIA. Proto je nutné k verifikaci přistupovat obezřetně a minimálně ji důkladně odůvodnit (Bahýřlová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V.: *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2015 – komentář k §9a odst. 6, str. 81).

[43] Úkolem správních orgánů vydávajících verifikační a potvrzující stanoviska EIA bylo tedy minimálně uznat, že změny v projektu nastaly a současně s dostatečnou odborností zareagovat na to, jaké dopady mohly tyto změny mít. To platí o to víc, když se jednalo o změnu stavby, která již dříve vyžadovala dodržení podmínek stanoviska EIA, a jejichž splnění je, bez bližšího vysvětlení, nyní nejasné. Bylo tedy namístě, aby krajský soud zrušil napadené územní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Obě diskutovaná stanoviska EIA byla vůči územnímu rozhodnutí závazná stanoviska ve smyslu § 149 odst. 2 správního řádu. Pokud je nepřezkoumatelné závazné stanovisko, na kterém je konečné správní rozhodnutí postaveno, je i toto rozhodnutí nepřezkoumatelné (rozsudek NSS z 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009-150, č. 2381/2011 Sb. NSS; nejnověji rozsudky NSS z 21. 5. 2024, čj. 8 As 55/2024-162, bod 42; či z 27. 6. 2024, čj. 7 As 236/2023-64, body 23-25).

[44] Nejvyšší správní soud dodává a zdůrazňuje, že zrušení územního rozhodnutí proto, že jeho verifikační a potvrzující stanoviska EIA (ve formě závazných stanovisek) jsou nepřezkoumatelná, nijak nepředjímá výsledek, ke kterému musí verifikační stanovisko EIA či územní rozhodnutí dospět. Problematické je nicméně to, že veškeré hlubší vysvětlení toho, proč se stavba kvůli opěrným zdem nejen výškově nezmění, ale zároveň se ani nijak nezmění její charakter, přichází až v kasační stížnosti žalovaného. Správní orgány ovšem nemohou odůvodnění svých rozhodnutí doplňovat v rámci soudního řízení či až vlastní kasační stížnosti (rozsudek NSS z 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003-58, či z 24. 4. 2024, čj. 8 As 53/2023-56, bod 39). Nejprve tedy musí být úvahy správních orgánů uvedeny v jejich závazných stanoviscích a správních rozhodnutích a až poté mohou být věcně přezkoumány správními soudy. Proto ani v této chvíli Nejvyšší správní soud nereaguje na věcné námitky stěžovatelů stran toho, že haly mají mít stále stejnou výšku či že vytvoření zemních valů by bylo nákladnější a méně ekologické. Těmito otázkami se budou správní soudy moci zabývat až poté, co je řádně rozeberou příslušné orgány. Pro přehlednost Nejvyšší správní soud opětovně zdůrazňuje, že na úvaze o nepřezkoumatelnosti je jako celek vystavěn i rozsudek krajského soudu a nezavazuje správní orgány k posouzení výšky hal.

[45] Ani druhý okruh námitek stěžovatelů tak není důvodný.

IV.C Zrušením územního rozhodnutí nedošlo k nepřiměřenému zásahu do práv stěžovatelky

[46] Poslední námitkou se stěžovatelka brání proti zrušení územního rozhodnutí s tím, že je to nepřiměřený zásah do jí už nabytých práv. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka má jistě pravdu v tom, že nelze zasahovat do práv, která již účastníci nabyli nějakým předchozím rozhodnutím. Nezáleží na tom, zda toto předchozí rozhodnutí nebylo

pokračování

vůbec u soudu napadeno nebo v soudním přezkumu obstálo. Její odkaz na rozsudek NSS z 12. 9. 2012, čj. 1 As 107/2012-139, ovšem není v tomto ohledu přiléhavý. V něm totiž nastala situace, ve které bylo vydáno platné územní rozhodnutí a v následném stavebním řízení se správní orgány pokoušely měnit posouzení, které mělo být předmětem územního řízení. Za takových okolností Nejvyšší správní soud uzavřel, že každé řízení slouží svému účelu a není možné měnit již jednou nabytá práva měnit. K takové situaci ale v nynějším případě nedošlo. Závazná stanoviska, které stěžovatelka obdržela, jsou teprve podkladem pro vydání územního rozhodnutí. Současně je to právě územní řízení, které vede k tomu, aby byly všechny sporné okolnosti vyjasněny a postaveny najisto. V tomto ohledu se pak okolnosti nyní projednávané věci též odlišují od okolností shora již zmíněného rozsudku NSS čj. 10 As 209/2023-42 (týkajícího se návrhu na zrušení části územního plánu), na který stěžovatelka ještě dodatečně samostatným podáním v tomto řízení také upozornila.

[47] Navíc je třeba zdůraznit, že v nynějším případě se ani nejednalo o drobnou chybu odůvodnění či nedůležitou nejasnost. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí (nejen) pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS z 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Jako takové je zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, u kterých pro chybějící důvody či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (rozsudky NSS ze 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45; z 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64; či čj. 7 As 236/2023-64, bod 26). O závažnosti nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí svědčí i to, že se jedná o vadu, ke které správní soudy přihlíží i bez námitek účastníků (usnesení rozšířeného senátu NSS z 8. 3. 2011, čj. 7 Afs 79/2009-84). Nejvyšší správní soud samozřejmě není odtržen od reality a vnímá ekonomické pozadí projektu takového rozsahu, jako je ten v nynější věci. Stěžovatelce nicméně nelze přisvědčit v tom, že by existovala kategorie „drobné nepřezkoumatelnosti“, o které se zmiňuje. Není totiž možné říct, že nepřezkoumatelné odůvodnění, byť jednoho ze závazných stanovisek k územnímu rozhodnutí, je drobností, kterou aby bylo možné při soudním přezkumu „přejít“. Překlenout ji nelze ani z toho důvodu, že stěžovatelka již vynaložila na realizaci projektu značné náklady nebo že nemohla obsah odůvodnění sama ovlivnit.

[48] Nejvyšší správní soud tedy ani tuto (třetí) námitku stěžovatelky neshledal důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

[49] Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[50] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalobce žádné náklady řízení nevyčísлил (a ze soudního spisu ani žádné neplynou), proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[51] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobám zúčastněným na řízení v nyní projednávané věci však žádnou takovou povinnost soud

neuložil. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo namístě jim náhradu nákladů řízení přiznat. Proto právo na náhradu nákladů řízení osoby zúčastněné nemají.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. září 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu